

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. Andrej Lokajíček, advokát**, se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, zast. Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem, se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. K 48/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2024, č. j. 5 Ad 8/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. K 48/2021, podle § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí kárného senátu žalované (dále jen „kárný senát“) ze dne 18. 3. 2022, sp. zn. K 48/2021 (dále jen „kárné rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kárného provinění podle § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 a odst. 2 usnesení představenstva žalované č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“), tím, že i přesto, že ve Smlouvě o provedení mediaci ze dne 5. 6. 2020 (dále jen „Smlouva o mediaci“) převzal závazek zachovat důvěrnost a mlčenlivost o všech záležitostech týkajících se mediačního procesu, v podání Obvodnímu soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2020 ve věci vedené pod sp. zn. 50 Nc 6047/2020 uvedl, že

„k dohodě nedošlo, a to pro neúměrné finanční požadavky na vypořádání společného jmění manželů, jakož i výše výživného ze strany matky“, „matka však návrh mediátorky bez dalšího odmítla, protože nesplňoval její finanční představy“ a „zástupce matky k mediačnímu jednání vyžádal excesivním způsobem podklady, které se SJM nijak nesusouvisely“ (dále jen „vyjádření ze dne 26. 6. 2020“), tedy při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost plnit převzaté závazky. Kárný senát podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii upustil od uložení kárného opatření a současně žalobci uložil povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 8.000 Kč.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 10. 2024, č. j. 5 Ad 8/2023-39, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve konstatoval, že nebylo jeho úkolem hledat alternativní způsob pro vyjádření týchž závěrů, které ve svém rozhodnutí uvedla již žalovaná, pokud žalobce neprezentoval v žalobě vlastní dostatečně konkrétní názorovou oponenturu. Dále citoval § 17 a § 32 odst. 2 a odst. 5 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 a odst. 2 etického kodexu. Městský soud se následně zabýval námitkou žalobce, podle níž byla rozhodnutí žalovaného a kárného senátu nepřezkoumatelná. Citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a konstatoval, že z uvedených rozhodnutí muselo být zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodné a jak uvážily o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách žalobce, přičemž musely své závěry řádně odůvodnit. Žalobce konkrétně namítl, že nepřezkoumatelnost kárného rozhodnutí spočívala v absenci posouzení míry závažnosti jeho provinění v obsahu bodu 12 uvedeného rozhodnutí. Žalovaná následně v odůvodnění svého rozhodnutí na body 12 až 14 pouze odkázala. Městský soud konstatoval, že v citované pasáži kárného rozhodnutí byla uvedena, byť stručná, nicméně jasná úvaha kárného senátu týkající se závažnosti jednání žalobce. Závažnost pochybení žalobce spatřoval zejména ve skutečnosti, že k porušení jeho závazku došlo právě v případě velmi citlivých informací získaných v rámci mediačního postupu. Žalobce tak jednal nejen v rozporu se svou povinností dodržovat smluvní závazky, nýbrž také v rozporu s poctivostí a čestností, které se od advokátů veřejně vyžadují. Kárný senát poukázal rovněž na to, že žalobce měl jít svému klientovi příkladem, což neučinil. Městský soud proto uzavřel, že se kárný senát i žalovaná závažností pochybení žalobce zabývaly dostatečně.

[4] Městský soud dále citoval § 34 odst. 2 a § 35e odst. 2 zákona o advokacii a § 120 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a konstatoval, že ve výroku kárného rozhodnutí bylo řádně a nezaměnitelným způsobem specifikováno provinění žalobce. Námitku, podle níž byly výroky kárného rozhodnutí příliš obecné, neboť tvrzení uvedená v popisu skutků neobsahovala informace o sděleních účastníků mediace či o jiných skutečnostech zjištěných v průběhu mediace, městský soud shledal nedůvodnou. V této souvislosti dále uvedl, že do výroku kárného rozhodnutí byl přepsán podstatný text vyjádření žalobce ze dne 26. 6. 2020. Dále nebylo možné kárné rozhodnutí ani rozhodnutí žalované považovat za nepřezkoumatelné z důvodu, že správní orgány neposoudily okolnosti vedení mediace a jejích dopadů na vedené civilní řízení a veřejnost, která se o obsahu citovaného vyjádření nemohla dozvědět. Navíc žalobce uvedenou námitku nezmínil v odvolání proti kárnému rozhodnutí. Námitkou absence dopadů jednání žalobce na civilní

pokračování

řízení a veřejnost pak žalobce pouze nekonkrétně napadal posouzení závažnosti jeho provinění, které však městský soud shledal dostatečně odůvodněným. Zdůraznil, že kárný senát hodnotil důsledky jednání žalobce ve vztahu k legitimnímu očekávání veřejnosti o poctivém, čestném a slušném jednání advokátů. Kárné rozhodnutí a rozhodnutí žalované městský soud neshledal nepřezkoumatelnými ani s ohledem na námitku uvedenou v žalobě, v níž žalobce pouze odkázal na odvolací námitky. Městský soud citoval dotčenou soudní judikaturu, podle které platí, že žalobní body byl žalobce povinen vymezit konkrétně přímo v žalobě.

[5]Podle městského soudu bylo v posuzovaném případě zřejmé, že vyjádření ze dne 26. 6. 2020 bylo podáno k soudu žalobcem, který za něj byl zodpovědný. Žalobce byl zároveň povinen korigovat i svého klienta k naplnění jejich závazků ze Smlouvy o mediaci. Citované vyjádření podané k soudu obsahovalo zcela konkrétní informace ohledně důvodů neuzavření mediační dohody. Městský soud nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že zmíněné informace se týkaly jednání jeho klienta s protistranou o vypořádání společného jmění manželů, kterého se mediační dohoda netýkala, a proto nemohl porušit svůj závazek mlčenlivosti. Odkázal na odůvodnění kárného rozhodnutí a rozhodnutí žalované, včetně obsahu Smlouvy o mediaci, přičemž konstatoval, že zmíněný závazek se netýkal pouze skutečností, které měly vyjít najevo při osobním mediačním jednání, a neomezoval se tak na konkrétní formu poskytnutí příslušných informací. Omezení závazku mlčenlivosti jen na skutečnosti zjištěné při ústním jednání považoval městský soud za nelogické, resp. účelové. Zdůraznil, že byť se ve správním spise nacházela e-mailová komunikace účastníků mediačního řízení z předmediační fáze a rovněž protokol o jednání před soudem, na němž se tito shodli na vedení mediace, z žádného z uvedených podkladů nevyplývaly konkrétně formulované požadavky účastníků mediace, návrhy na dělení majetku či finanční vyrovnání a výživné. Městský soud tak odmítl námitku žalobce, že ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 nesdělil ničem, co by mezi účastníky mediace nebylo známo a veřejně komunikováno již před samotnou mediací. Z uvedeného bylo zřejmé, že i na skutečnosti uvedené v citovaném vyjádření se vztahovala povinnost žalobce zachovat mlčenlivost. Ty však byly prezentovány tak, aby vrhly negativní světlo na protistranu. Podle městského soudu na uvedeném nemohla ničem změnit ani žalobcem tvrzená emočně vyhrocená situace mezi účastníky mediace.

[6]Ve vztahu k námitce žalobce, že si Obvodní soud pro Prahu 5 zprávu o stavu mediačního řízení přímo vyžádal, městský soud upozornil, že šlo jen o požadavek na sdělení výsledku tohoto řízení. Za nedůvodnou označil rovněž námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci kárným senátem, neboť žalobce ji nijak konkrétně nerozvedl. V této souvislosti shrnul pravidla vedení kárného řízení včetně procesu zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení důkazů. Popsaným pravidlům kárný senát dostal v odst. 11 odůvodnění kárného rozhodnutí. Pokud šlo o právní hodnocení skutku žalobce, městský soud nejprve definoval příslušné kárné provinění a konstatoval, že kárný senát řádně posoudil a vyhodnotil závažnost jednání žalobce. Tu shledal zejména v porušení smluvního závazku mlčenlivosti a důvěrnosti v procesu mediace, akcentoval rovněž citlivost informací zjištěných při mediačním procesu, a to ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce byl jako advokát v postavení ochránce těchto informací a měl jít příkladem. Kárný senát dále akcentoval negativní následky jednání žalobce směrem k účastníkům mediace a veřejnosti, a to zejména ostatním soudním osobám spojeným s dotčeným civilním řízením. Z hlediska významu chráněného zájmu bylo porušení povinností žalobce zásadní. Kárný senát rovněž podle městského soudu vysvětlil, v čem spatřoval porušení čl. 4 odst. 1 a odst. 2 etického kodexu,

byť tak mohl učinit podrobněji. Vzal současně za polehčující okolnost, že účastníci mediace mezi sebou komunikovali e-mailem, a citelně tím oslabili povinnost mlčenlivosti. Městský soud proto uzavřel, že žalovaná i kárný senát posoudily věc správně.

II. Obsah kasační stížnosti

[7]Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8]V ní namítl, že předmětem mediace mělo být v posuzovaném případě vyřešení úpravy poměrů k nezletilým dětem, přičemž samotná mediace mohla probíhat toliko na osobním jednání v sídle mediátora. Komunikace stran či jejich zástupců mimo osobní jednání v sídle mediátora tedy nepředstavovala mediační jednání. Správní orgány tak měly vyhodnotit, odkud stěžovatel čerpal informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020, zda se jednalo o obecné hodnocení či názor klienta stěžovatele či konkrétní informace a zda vedená e-mailová komunikace, z níž vycházel při formulaci zmíněného vyjádření, představovala mediační jednání či součást mediace. Teprve poté měly správní orgány vyhodnotit, zda obsah vyjádření ze dne 26. 6. 2020 mohl představovat porušení smluvně převzatého závazku mlčenlivosti o mediačním procesu, tj. kárné provinění. Následně bylo teprve možné posoudit závažnost popsaného jednání stěžovatele. K takovému úvahovému procesu však v posuzovaném případě nedošlo. Dále stěžovatel namítl, že svou žalobu konstruoval srozumitelně a přehledně, přičemž z ní vyplývaly konkrétní skutečnosti a námitky proti rozhodnutí kárného senátu a žalované. V žalobě tak přdestřel konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění zmíněných rozhodnutí, přičemž namítl, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelná. Městský soud proto na jejich odůvodnění nemohl pouze odkázat. Zároveň nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož námitky proti právnímu hodnocení skutku znamenají současně skutečnost, že rozhodnutí žalované není nepřezkoumatelné. Stěžovatel zdůraznil, že nerozuměl právnímu hodnocení jeho jednání žalovanou, resp. kárným senátem právě s ohledem na to, že absentovalo odůvodnění hodnocení jeho závažnosti a rovněž závěr, proč se nemohlo jednat o ojedinělé nezávažné kárné provinění. Samotné výroky kárného rozhodnutí a rozhodnutí žalované byly dostatečně srozumitelné, byla to však odůvodnění zmíněných rozhodnutí, která trpěla vadami nepřezkoumatelnosti. V této souvislosti stěžovatel odkázal na zcela opačné závěry městského soudu formulované v rozsudku v jiné věci vedené pod sp. zn. 9 Ad 1/2023.

[9]Stěžovatel dále namítl, že pokud městský soud považoval žalobní body za obecné bez odpovídající názorové oponentury k závěrům žalované, je obtížné formulovat dostatečně konkrétní námitky, pokud žalovaná své závěry nijak neodůvodnila a pouze odkázala na kárné rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí však pouze odkázalo na kárnou žalobu, a proto došlo k pouhému cyklení popsaných odkazů, aniž by došlo k přezkoumatelnému odůvodnění závěrů správních orgánů o kárném provinění. Přesto však v žalobě srozumitelně vysvětlil, že jeho jednání nelze považovat za kárné provinění především z důvodu, že informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 nebyly předmětem smluvně převzatého závazku mlčenlivosti, jelikož si je účastníci mediace sdělili mimo mediační jednání a část těchto informací nadto nebyla ani předmětem mediace. V tomto ohledu stěžovatel uvedl, že v posuzovaném případě nefigurovala žádná veřejnost, a proto nemohlo ani dojít k porušení jejího legitimního očekávání. Rovněž závěr městského soudu o tom, že žalovaná řádně

pokračování

odůvodnila své rozhodnutí upustit od uložení kárného opatření, byl podle stěžovatele nesprávný. V žalobě totiž namítl, že to, co kárný senát a žalovaná hodnotily jako polehčující okolnosti při ukládání trestu, měly hodnotit primárně ve vztahu k otázce znaku závažnosti jednání stěžovatele podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

[10] Ve vztahu k výkladu konkrétního obsahu závazku mlčenlivosti obsaženého ve Smlouvě o mediaci stěžovatel namítl, že městský soud argumentuje pouze jazykovým a logickým výkladem příslušných ustanovení, pomíjí však ostatní výkladové metody, například výklad teleologický či historický. Konkrétně pak nevzal v úvahu vyjádření samotné mediátorky k výkladu zmíněné smlouvy, které bylo v posuzovaném případě podstatné jako sdělení vůle smluvní strany. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, a na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, č. j. 21 Cdo 5281/2016. Stěžovatel proto shrnul, že e-mailová komunikace vedená s právním zástupcem druhého účastníka mediace nebyla učiněna v rámci mediačního jednání, neboť to mohlo probíhat pouze v sídle mediátorky. Tato komunikace nebyla porušením smluvně převzatého závazku podle čl. IV odst. 3 Smlouvy o mediaci, neboť nebyla činěna v mediačním procesu, a proto ani její obsah nebyl dotčen povinností mlčenlivosti. Pokud stěžovatel poskytl ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 informace vzešlé z této komunikace, neporušil tím svůj závazek mlčenlivosti, a proto se ani nemohl dopustit předmětného kárného provinění. Ani zmíněné vyjádření neobsahovalo žádné konkrétní návrhy na dělení majetku či finanční vyrovnání nebo výši výživného, nýbrž pouze popis postojů druhého účastníka mediace k vypořádání společného majetku a výživnému. Stěžovatel odmítl závěr městského soudu, že bylo cílem zmíněného vyjádření „*vrhnout negativní světlo na protistranu*“.

[11] Podle stěžovatele nemělo jeho jednání žádné negativní důsledky na účastníky mediace ani na ostatní soudní osoby spojené s vedeným civilním řízením, které ostatně ani žalovaná a kárný senát nezmiňují. Městský soud za ně uvedenou argumentaci pouze dotváří. K vypořádání jeho žalobní námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu stěžovatel namítl, že bylo obtížné předejít alternativnímu hodnocení zjištěného skutkového stavu věci za situace, kdy jej správní orgány vůbec nezhodnotily s ohledem na shromážděné důkazy. Nebylo pak ani jeho úkolem suplovat povinnosti správních orgánů, naopak řádně odůvodnil svůj úsudek o tom, proč jeho jednání nebylo kárným proviněním. Ani v odkazovaném bodě 11 odůvodnění kárného rozhodnutí kárný senát neprovedl dostatečné zhodnocení důkazů.

[12] K odůvodnění míry závažnosti tvrzeného kárného provinění kárným senátem a žalovanou stěžovatel namítl, že hodnocení závažnosti žalovaná ani kárný senát neprovedly dostatečně, přičemž městský soud na ně pouze odkázal, což představuje vadu napadeného rozsudku. Závěrem stěžovatel uvedl, že možnost správních orgánů neposkytnout podrobnou odpověď na každý uplatněný argument nelze zaměňovat s povinností vypořádat všechny uplatněné námitky, čemuž však kárný senát ani žalovaná nedostály. Obdobné platí rovněž pro napadený rozsudek městského soudu, v němž se nevypořádal se všemi žalobními body, konkrétně že předmětem závazku mlčenlivosti ze Smlouvy o mediaci byla pouze problematika péče o nezletilé a že kárný senát své závěry řádně neodůvodnil.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí žalované a kárné rozhodnutí.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Konečně podle písm. d) tohoto ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě stačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[18] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami se při rozhodování věci řídil a k jakým závěrům po posouzení všech relevantních skutečností případu dospěl. Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítl, že městský soud neposoudil všechny jeho žalobní námitky. Konkrétně se nevypořádal s jeho argumentací, podle níž byla kárné rozhodnutí a rozhodnutí žalované nepřezkoumatelná, přičemž na ně sám pouze odkázal. Nejvyšší správní soud však uvádí, že namítanou nepřezkoumatelností zmíněných rozhodnutí se městský soud podrobně zabýval v odst. 25 až 33 odůvodnění napadeného rozsudku. Posoudil, zdali se žalovaná vypořádala se všemi odvolacími námitkami, přičemž hodnotil, zdali kárné rozhodnutí naplnilo všechny náležitosti řádného rozhodnutí o kárném

pokračování

provinění stěžovatele, včetně posouzení míry závažnosti tohoto provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Své závěry přitom městský soud rovněž řádně odůvodnil, a proto nelze souhlasit se stěžovatelem, že pouze obecně odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud vypořádal podstatu všech žalobních námitek, přičemž správně zdůraznil, že nebylo jeho úkolem podrobně reagovat na každý jednotlivý argument. Posoudil rovněž otázku, zdali předmětem závazku mlčenlivosti ze Smlouvy o mediaci byla pouze problematika péče o nezletilé, jak namítal stěžovatel, a to především v odst. 34 odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel ostatně s právními závěry městského soudu v kasační stížnosti polemizuje, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti nebylo z logiky věci možné.

[19] Stěžovatel dále namítl, že předmětem mediace mělo být vyřešení úpravy poměrů k nezletilým dětem a samotná mediace mohla probíhat na osobním jednání v sídle mediátora. Komunikace stran či jejich zástupců mimo osobní jednání v sídle mediátora tedy nepředstavovala mediační jednání, a proto měl kárný senát nejprve zjistit, odkud stěžovatel čerpal informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 a jestli se jednalo o obecné informace či postoj jeho klienta, nebo zda představovaly předmětné e-mailové zprávy účastníků mediace součástí mediace. Teprve poté měl kárný senát posoudit, zdali šlo v posuzovaném případě o kárné provinění, jehož závažnost měl následně vyhodnotit. K takovému myšlenkovému procesu však podle stěžovatele nedošlo.

[20] Uvedenými námitkami stěžovatele se městský soud podrobně zabýval v odst. 34 odůvodnění napadeného rozsudku. Konstatoval, že již kárný senát stěžovateli s ohledem na znění Smlouvy o mediaci vysvětlil, proč bylo nutno v posuzovaném případě i předmětnou e-mailovou komunikaci mezi účastníky mediace považovat za součást mediačního procesu, a tedy za informaci zjištěnou v průběhu mediace, tj. dotčenou závazkem mlčenlivosti. Z uvedeného proto vyplývá, že by stěžovatel namítal, že informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 čerpal právě ze zmíněné e-mailové komunikace, neměla tato skutečnost vliv na obsah jeho závazku mlčenlivosti. K obdobným závěrům ostatně dospěla již žalovaná v odst. 9 odůvodnění svého rozhodnutí. Městský soud pak zdůraznil, že na jeho závěry neměla vliv ani skutečnost, že předmětná mediace se týkala problematiky poměrů k nezletilým dětem účastníků mediace, nikoli vypořádání společného majetku. V odůvodnění napadeného rozsudku však vysvětlil, že stěžovatel ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 v rozporu s jím přijatým závazkem mlčenlivosti sdělil informace přímo se týkající důvodů neuzavření mediační dohody.

[21] Nejvyšší správní soud se přitom s uvedeným závěrem městského soudu plně ztotožňuje. Jinak řečeno, ačkoli se informace obsažené ve zmíněném vyjádření týkaly rovněž problematiky majetkového vypořádání účastníků mediace, nelze odhlédnout od skutečnosti, že tyto informace představovaly zásadní důvod neúspěchu předmětné mediace, což ostatně stěžovatel ve vyjádření otevřeně uvedl. Vzhledem k uvedenému proto nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že výše popsaný myšlenkový proces v odůvodnění kárného rozhodnutí, rozhodnutí žalované a rovněž rozsudku městského soudu chyběl. Všemi podstatnými body uvedené námitky se totiž zmíněné orgány řádně zabývaly. Z výše uvedeného současně vyplývá, že městský soud i žalovaná ve svých rozhodnutích provedly řádné posouzení skutkových okolností případu, přičemž se zabývaly všemi skutečnostmi, které v uvedené námitce zmínil stěžovatel.

[22] Stěžovatel v této souvislosti dále ve vztahu k otázce skutkových okolností posuzovaného případu namítal, že jeho jednání nelze považovat za kárné provinění především z důvodu, že informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 nebyly předmětem smluvně převzatého závazku mlčenlivosti, jelikož si je účastníci mediace sdělili mimo mediační jednání a část těchto informací nadto nebyla ani předmětem mediace. Správní orgány ani městský soud však nevzaly v úvahu vyjádření mediátorky k obsahu Smlouvy o mediaci jako autorky dané smluvní vůle, čímž pominuly historický a teleologický výklad jejích ustanovení. Vzhledem k uvedenému má stěžovatel za to, že se kárného provinění nedopustil, neboť svůj smluvní závazek mlčenlivosti neporušil.

[23] Jak již vysvětlil Nejvyšší správní soud výše, ačkoli se informace obsažené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 týkaly rovněž problematiky majetkového vypořádání účastníků mediace, nelze odhlédnout od skutečnosti, že tyto informace představovaly zásadní důvod neúspěchu předmětné mediace. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že část těchto informací nebyla předmětem mediace a nebyla kryta jeho závazkem mlčenlivosti, neboť v posuzovaném případě nebylo sporu o tom, že se jednalo o informace přímo se týkající neúspěchu celého mediačního procesu. Na uvedené nemá vliv ani skutečnost, že si tyto informace účastníci mediace sdělili mimo mediační jednání. Již žalovaná totiž v odůvodnění svého rozhodnutí s ohledem na znění čl. IV odst. 3 Smlouvy o mediaci konstatovala, že závazek mlčenlivosti se nevztahoval pouze na informace sdělené v průběhu ústního jednání. Městský soud v tomto ohledu v odst. 34 odůvodnění napadeného rozsudku správně zdůraznil, že povinnost mlčenlivosti se vztahovala na všechny informace týkající se celého mediačního procesu, a to dokud příslušná informace trvá, tedy nikoli pouze na informace poskytnuté při ústním jednání. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti proti uvedeným závěrům neuvedl nic konkrétního a pouze odkazoval na svůj úsudek, že mediace probíhá pouze na mediačním jednání, což však neodpovídá znění Smlouvy o mediaci. Argument stěžovatele, že vzhledem k písemné, resp. e-mailové formě poskytnutí předmětných informací tyto nebyly kryty závazkem mlčenlivosti, je proto nedůvodný.

[24] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že na uvedeném nemohlo ničeho změnit ani případné vyjádření mediátorky k obsahu citovaného ustanovení Smlouvy o mediaci. V posuzovaném případě je totiž zřejmé, že stěžovatel ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 uvedl informace, které se přímo týkaly důvodů neúspěchu mediačního procesu, a to v rozporu s jeho závazkem mlčenlivosti. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani argument stěžovatele, že vyjádření ze dne 26. 6. 2020 neobsahovalo žádné konkrétní návrhy na dělení majetku či finanční vyrovnání nebo výši výživného, ale pouze postoj druhého účastníka mediace k jejímu průběhu. V této souvislosti lze připomenout, že správní orgány i městský soud zmíněné skutkové okolnosti případu zohlednily při úvahách o uložení kárného opatření, a to tím způsobem, že kárný senát od uložení kárného opatření upustil.

[25] Podle stěžovatele dále kárný senát ani žalovaná řádně neposoudily otázku, zdali předmětné jednání stěžovatele bylo natolik závažné, že jej bylo nutno považovat za kárné provinění, a zdali se nejednalo o ojedinělé nezávažné jednání. V tomto ohledu byla odůvodnění jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť žalovaná odkázala na kárné rozhodnutí, které pouze odkázalo na kárnou žalobu.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že závažnost kárného provinění je nutno poměřovat následkem chování advokáta ve vztahu ke klientovi, soudům a jiným orgánům, advokacii, veřejnosti a způsobilostí závažného chování advokáta poškodit advokátní stav (In: SEDLATÝ, Bohuslav. § 32 [Kárné provinění]. In: SVEJKOVSKÝ, Jaroslav, VYCHOPEN, Martin, KRYM, Ladislav, PEJCHAL, Aleš a kol. *Zákon o advokacii. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 231*). Pokud kárné rozhodnutí neobsahuje vyhodnocení významu a míry závažnosti jednání, jímž se měl advokát dopustit kárného provinění, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Již v rozsudcích ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 155/2018-48, publ. pod č. 3918/2019 Sb. NSS, a ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 77/2020-19, Nejvyšší správní soud formuloval závěr, podle něhož platí, že „*při posouzení znaku závažnosti ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii je třeba přihlédnout k významu chráněného zájmu, k následkům skutku (ve vztahu ke klientovi, dalším osobám i advokátnímu stavu), k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění [přiměřeně srov. § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996, kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád)], přičemž hodnocení nelze spojit pouze s jediným kritériem.*“

[27] Uvedenou námitkou stěžovatele se městský soud zabýval především v odst. 41 až 43 odůvodnění napadeného rozsudku. V nich zrekapituloval, k jakým závěrům při posuzování závažnosti jednání stěžovatele dospěl již kárný senát, na jehož odůvodnění následně se souhlasnou poznámkou odkázala rovněž žalovaná. Zdůraznil skutečnost, že v posuzovaném případě závažnost jednání stěžovatele shledal v porušení smluvního závazku mlčenlivosti a důvěrnosti procesu mediace, přičemž odkázal na citlivost informací, které byly posuzovaným jednáním stěžovatele zasaženy. Kárný senát v popsáném postupu stěžovatele spatřoval nepoctivé, nečestné a neslušné jednání, které zejména s ohledem na postavení stěžovatele jako advokáta oslabuje důvěru veřejnosti v řádné plnění jeho povinností, a to zejména ve vztahu k jeho závazku zachovávat mlčenlivost o informacích, které se dozvěděl od svých klientů. Městský soud v tomto ohledu akcentoval rovněž konkrétní vyznění informací, které stěžovatel uvedl ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020, přičemž toto vyznění působilo dojmem, že cílem stěžovatele bylo vrhnout „*negativní světlo*“ na druhého účastníka mediace.

[28] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na uvedené nesouhlasí se stěžovatelem, že kárný senát, žalovaná ani městský soud dostatečně nevyhodnotily otázku závažnosti jednání stěžovatele, resp. že své závěry dostatečně neodůvodnily. Z odůvodnění kárného rozhodnutí současně neshledal, že by kárný senát pouze odkázal na znění kárné žaloby, aniž by se závažností posuzovaného jednání stěžovatele sám zabýval a v tomto ohledu ani neuvedl vlastní přezkoumatelné závěry. Právě z již odkazovaných bodů 12 až 14 odůvodnění kárného rozhodnutí je totiž dostatečně zřejmé, z jakých důvodů kárný senát považoval posuzované jednání stěžovatele za závažné, přičemž v tomto ohledu nelze ničeho vytknout žalované, pokud se souhlasnou poznámkou uvedenou pasáž kárného rozhodnutí převzala rovněž do odůvodnění svého rozhodnutí. K obdobnému závěru ostatně správně dospěl již městský soud.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti dále argumentoval, že v posuzovaném případě nefigurovala žádná veřejnost, kterou ostatně kárný senát ani žalovaná konkrétně nejmenují, a proto ani nemohlo dojít k porušení jejího legitimního očekávání. Jeho jednání nemělo negativní vliv ani na účastníky mediace. Rovněž tuto skutečnost měly správní orgány vzít

v úvahu při posuzování závažnosti jednání stěžovatele podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, nikoli pouze při úvahách o uložení konkrétního kárného opatření.

[30] Uvedenou námitkou se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně zabýval. Již v bodě 18 kárného rozhodnutí kárný senát akcentoval, že byt neměly výroky stěžovatele uvedené ve vyjádření ze dne 26. 6. 2020 žádné negativní důsledky ve vztahu k účastníkům sporu, mohly mít záporný dopad na důstojnost advokátního stavu a všeobecně na důvěru v advokáta a ve správnost jeho jednání, tedy na to, co veřejnost podvědomě od reprezentantů advokacie očekává. Městský soud v tomto ohledu odkázal na negativní následky směrem k veřejnosti, a to zejména k ostatním soudním osobám spojeným s dotčeným civilním řízením. Stěžovatel však v této souvislosti v kasační stížnosti neuvedl nic konkrétního, čím by citované závěry správních orgánů a městského soudu vyvrátil, nýbrž pouze zopakoval již uplatněnou argumentaci. Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že se ztotožnil s postupem kárného senátu a žalované, kterým uvedené skutečnosti zahrnuly do posouzení závažnosti samotného jednání stěžovatele a nepominuly je při úvahách o uložení kárného opatření. Rovněž závěry o dotčení veřejnosti, resp. vlivu, jaký mělo jednání stěžovatele na vnímání důvěryhodnosti jeho postavení jako advokáta, totiž byly podstatné pro vyhodnocení otázky závažnosti jeho jednání, což ostatně uvedl i sám stěžovatel.

[31] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně, přičemž při posuzování věci vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a jeho rozsudek, stejně jako rozhodnutí správních orgánů, jsou přezkoumatelné. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a procesně úspěšné žalované v něm žádné náklady přesahující rámec její běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu